

Heartfulness Erkendelsen

Kære venner,

Det siges, at Ramdas Swami, Shivajis guru, kunne genfortælle historien Ramayana på en så guddommelig måde, at Hanuman selv kom i forklædning for at lytte med. Ved en af disse sammenkomster beskrev Ramdas øjeblikket hvor Hanuman først så Sita, efter hun var taget til fange og var forsvundet. Han fandt hende siddende i Ravanas have, omgivet af hvide blomster.

Da han nu hørte historien, blev Hanuman rystet af sin fortvivlelse. Han smed sin forklædning rejste sig og sagde: "Herre, jeg har lyttet til dine fortællinger med stor fornøjelse, for der er intet jeg nyder mere end at høre historier om Herren, men jeg må med beklagelse fortælle dig, at en detalje er ukorrekt. Blomsterne i Ravanas have var ikke hvide, som du har fortalt, men røde. Det ved jeg helt sikkert, da jeg personligt var til stede og så dem med mine egne øjne."

Det smukke ved Ramdas' fortælle-måde var, at han var udstyret med en guddommelig vision. Han genfortalte ikke blot Ramayana, som så mange mennesker gør det; han så

det hele for sig, ligesom Sanjaya i Bhagavad Gita, og beskrev hvad han så. Med den selvsikkerhed, der følger med en sådan opfattelsesevne, forklarede Ramdas til Hanuman, at han måtte have husket denne detalje forkert, for blomsterne var helt bestemt hvide.

“Så lad os da fremføre denne sag for Lord Rama,” erklærede Hanuman hvorefter de straks fløj afsted. Efter at have lyttet til begges synspunkter sagde Lord Rama: “Jeg er ked af det, men jeg kan ikke bilægge denne tvist. Jeg var nemlig ikke til stede på det tidspunkt.”

De forlod da Rama og Hanuman sagde: “Lad os besøge Moder Sita. Hun vil være i stand til at bekræfte, at blomsterne var røde.”

De forklarede sagen til Sita, og hun sagde: “Ramdas taler sandt. Blomsterne var helt hvide. De var bestemt ikke røde.”

“Hvordan er det muligt?” spurgte Hanuman undrende. ”Jeg så med mine egne øjne at blomsterne var røde.”

“Ja, du så dem som røde,” forklarede Sita, “men på det tidspunkt var dit syn formørket af raseri, efter at have opdaget, at jeg var fanget af Ravana. Derfor så du de hvide blomster som røde.”

Hanuman havde været så vred, at hans raseri ændrede hans syn. Selv hvide blomster virkede rødglødende. Han var for et øjeblik gået ind i en tilstand af maya, af illusion, og opfattede dermed det virkelige som uvirkeligt og det uvirkelige som ægte. Han var derfor i en tilstand af forkert forståelse forårsaget af en ukorrekt tankegang.

Antag på samme måde, at en frygtsom rejsende går alene ude om natten. Han ser et lille lysende insekt, der bevæger sig i mørket og antager det for et spøgelse, hvorefter han ser et reb og forveksler det med en slange. En anden mand taler med sin chef i telefonen sent om aftenen, og hans kone konkluderer, at han er hende utro. I begge tilfælde ses de

Grunden til at vi er ude af stand til at se det virkelige som virkeligt, årsagen til forkert tænkning og forkert forståelse, er den indre bagage, vi bærer – vores samskaras.

virkelige omstændigheder ikke, da de opfattes gennem et filter af forkerte tanker. Begge scenarier starter med noget ukendt: den ukendte lyskilde, den ukendte identitet af rebet, den ukendte person i telefonen. Hvert øjeblik er vi konfronteret med noget ukendt, men derfor behøver det ikke at give plads til, at illusioner kan udvikle sig.

Babuji Maharaj har erkendt årsagen til denne maya (illusion). Grunden til at vi er ude af stand til at se det virkelige som virkeligt, årsagen til forkert tænkning og forkert forståelse, er den indre bagage, vi bærer - vores samskaras.

*Denne bunke af følelsesmæssige
erindringer betinger nu vores
fortolkning af begivenhederne. Det er
som om vi ser verden gennem farvede
linser.*

Samskaras er indtryk af følelsesmæssigt betydningsfulde oplevelser, der bliver indlejret i vores bevidsthed og forbliver i underbevidstheden. De udøver en ubevidst indflydelse på vores liv, og gør at vi ser vores nuværende virkelighed gennem en linse af tidligere erfaringer. Vores gamle følelser og tankemønstre bliver påført den nuværende virkelighed, og derfor bliver vi forudindtaget. Denne bunke af følelsesmæssige erindringer betinger nu vores fortolkning af begivenhederne. Det er som om vi ser verden gennem farvede linser.

Det minder mig om Troldmanden fra Oz, hvor alt i byen Oz blev anset for at være smaragdgrønt - men det var kun en illusion. Oz var ligesom enhver anden by. Illusionen om grønhed blev opretholdt fordi hver beboer fik et par briller med grøn-farvede linser, som de forventedes at bære på alle tidspunkter af døgnet. De farvede linser gav beboerne et falskt indtryk af, at byen var farvet grøn.

Dette var fiktion, men vores daglige virkeligheds syn er lige så forvrænget. Fordommene vi oplever i vores liv er værre, fordi i modsætning til beboerne af Oz, hvis udsyn blev sløret af et enkelt par briller, har vi flere filtre, der alle slører vores opfattelse. Et par briller kan nemt fjernes, men vores filtre ligger så dybt, at vores sjæl bærer dem med i vores bevidsthed fra et liv til et andet liv. De "briller" vi har på har ikke kun en enkelt farve, men

Vi overfører det på virkeligheden. Et sandt og uvildigt syn ser tingene som de er, uden at lægge til eller trække fra, uden bedømmelse eller fortolkning på det følelsesmæssige plan.

derimod mange nuancer indlejret i deres linser, hvilket gør dem næsten uigennemsigtige. Desuden popper disse filtre simpelthen op helt uanmeldt. Når virkelighedens klare lys bliver forhindret i at trænge ind i vores bevidsthed, lever vi i mørke, en slags helvede.

Samskaras fordrejer vores opfattelse og får os til at bedømme ting som enten gode eller dårlige. Vi vurderer visse ting som smukke og andre som grimme; nogle som hellige og andre som verdslige. Vi overser det faktum, at hellighed er overalt, at skønhed er overalt. Bedømmelsen findes i øjet på beskueren. Vi overfører det på virkeligheden. Et sandt og uvildigt syn ser tingene som de er, uden at lægge til eller trække fra, uden bedømmelse eller fortolkning på det følelsesmæssige plan.

Denne måde at se på opstår, når alle filtre er væk, og vores shastras (skrifter) beskriver dette klare syn som darshan. De fleste mennesker forstår darshan i dens begrænsede betydning, nemlig som det at se en hellig person. Men mange mennesker så Lord Krishna i hans levetid og næppe én så ham som den han var. Så hvem havde darshan i egentlig forstand? Det minder mig om Babujis udtalelse: "Mange kommer for at se mig, men ingen ser mig i virkeligheden."

Mange mennesker hadede Lord Krishna. Kun få elskede ham. Duryodhana fornægtede ham og kaldte ham en ren tryllekunstner. Arjuna beundrede ham, men så ham på en begrænset måde som en ven. Selv Radha, med sin enorme kærlighed og tilbedelse af Krishna, opfattede ham ikke i hans fulde størrelse som universets herre. Alle, der så ham, havde et forskelligt perspektiv. Ingen så den fulde sandhed.

Dette skyldes, at hver person er unik. Forestil dig, ud af de milliarder af mennesker der er i denne verden, hvor mange indtryk vi bærer tilsammen, hvor meget forudindtagelse

vi hver især bringer til vores fælles øjeblik her på Jorden, og hvor mange individuelle perspektiver der er. Generelt er resultatet uenighed og forskellighed.

Sådan har vi ikke altid været. Oprindeligt var hver bevidsthed identisk. Det rene og klare virkelighedssyn var almindeligt gældende. Men forskelle sneget sig ind ved forkert tænkning, og vi begyndte at skabe vores egne små verdener. Babuji beskriver disse små verdener som øer – øer der driver fra hinanden og væk fra enhed, mod individualitet, isolation og den egodrevne eksistens.

Egoet er i sagens natur selvcentreret og søger sin egen overlevelse. Egoets største frygt er ødelæggelsen af dets identitet. Fra dette perspektiv er selv fysisk død at foretrække frem for egoets død. Når det er optaget af kontinuiteten i sin eksistens, vil egoet altid se sig selv, som om det kiggede i et spejl for at sikre, at det stadig eksisterer.

Hvordan kan egoet se sig selv, når det ikke har sin egen form? Svaret er, at det identificerer sig med kendte objekter, som kan opfattes og befinder sig uden for den subjektive erkender. At pege på noget eksternt, som erklærer, "dette er mig," så er det tilfreds. På denne måde kan det identificere sig med sindet, kroppen eller endda ting uden for den menneskelige organisme, som f.eks. kultur, sprog, smag, ejendele mv.

Som svar på et brev skrev Babuji engang: "Det er godt, du kan lide at få maha-purushaernes (helgeners) darshan. Det ville være bedre at prøve få darshan af dig selv alene." For at få darshan af det ægte Selv må man droppe de falske identiteter som egoet har indsamlet. Men egoet er stærkt knyttet til sine falske identiteter. Når de bliver truet, kan det slå aggressivt ud. Spørg dig selv, hvordan du føler, når noget du anser for at være en del af dig bliver kritiseret - din religion, din nation, dit samfund, din familie osv. Styrken i den følelse er et fingerpeg om intensiteten af egoets identifikationer - den sande identitets masker.

*For at få darshan af det ægte Selv må man
droppe de falske identiteter som egoet har
indsamlet*

Selvhævdende egoer er ødelæggere af enhed. Mens du arbejder i en gruppe, ønsker andre måske at gøre tingene anderledes end dig. Hvis du identificer dig for meget med dine egne ideer, vil selv konstruktive forslag fra andre virke som en personlig trussel. Forestil dig, at alle i en gruppe vedtager en “gør som jeg siger, ellers kan det være lige meget” arbejdsstil! Forestil dig, hvad resultatet ville blive! Forskellige perspektiver er sundt, så længe vi forbliver fleksible og undgår egokampe.

En egoistisk arbejdsstil opstiller en hindring for Mesterens arbejde med at gøre os til kanaler for den guddommelige energi. Hvis strømmen af guddommelig energi møder modstand i os, opstår der friktion. Fænomener som “ryk” under meditation er et tegn på modstand i systemet.

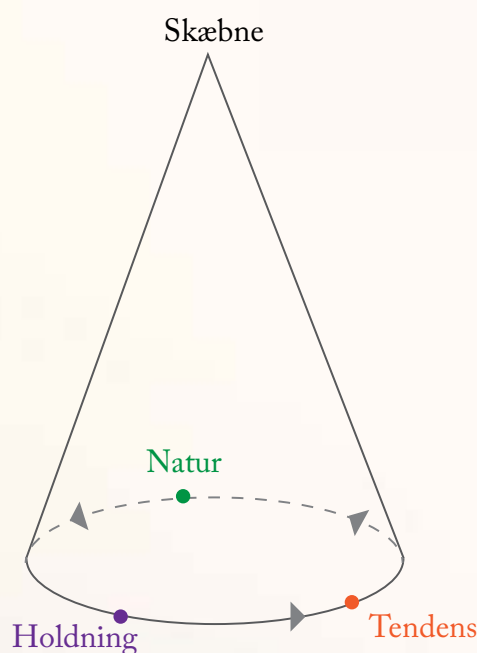
Ego og samskara er partnere. Samskaras dannes, når vi reagerer følelsesmæssigt. Egoet er det reaktive element i os, som får samskaraer til at dannes. Hvorfor reagerer egoet? Det reagerer, når en af dets identifikationer bliver enten forstærket eller truet. Reaktionen kommer i form af ”det kan jeg lide eller ikke lide”. Den positive eller negative følelse denne reaktion skaber bliver så til et indtryk.

Vores samskaras bestemmer gensidigt de objekter, som egoet identificerer sig med. Ego og samskara er altså medskabere af maya, de filtrerer vores opfattelse og forvrænger vores oplevelse af virkeligheden.

Den individuelle skæbnes træer vokser op af samskaraernes frø som er plantet i egoets jord. Vores samskaraer fremavler vores hjertes hensigter, som sindet arbejder på at opfylde. Sindets virkemåde og tendenser er kendt som vrittis. Vores vrittis driver til gengæld vores pravrittis (tendenser). Sammen farver vrittis og pravrittis vores prakriti (natur) med de tre kvaliteter (gunas) – sattva, rajas og tamas.

Den individuelle skæbnes træer vokser op af samskaraernes frø som er plantet i egoets jord. Vores samskaraer fremavler vores hjertes hensigter, som sindet arbejder på at opfylde. Sindets virkemåde og tendenser er kendt som vrittis. Vores vrittis driver til gengæld vores pravrittis (tendenser). Sammen farver vritti og pravritti vores prakriti (natur) med de tre kvaliteter (gunas) – sattva, rajas og tamas.

Som følge af vores naturs egenskaber bliver vi ved med at gentage visse aktiviteter. En gourmet bliver ved med at gå på restauranter. En surfer bliver ved med at jagte bølger. En filmelsker bliver ved med at gå i biografen. Sådanne aktiviteter bidrager til samlingen af bestemte slags samskaras, unikke for hver persons natur. Fra liv til liv leder uophørlig aktivitet og ophobningen af samskaras til en mere og mere tydelig definition af vores natur. Dette er hvad vi forstår som prarabdha (skæbne).

Vi er selv skabere af vores egen (individuelle) skæbne, men der er også en guddommelig skæbne - en skæbne, som først kan blive til virkelighed, når vi har opløst vores individuelt skabte verdener og gennemført vores egen individuelle pralaya (opløsning).

Det var for at opnå dette, den store Rishi Patanjali gav os Yoga-vejen, hvorved vi kan ophæve de vrittis, der ellers ville forme vores skæbne automatisk og få os til at snurre rundt i mayas strømhvirvel. Det er af samme grund, Pujya Babuji udtænkte metoderne til at fjerne samskaraerne, der opretholder vores vrittis. Chit vritti nirodh er på en måde denne

Yogaens tilstand. Yderligere at forstærke vores vrittis vil aldrig komme os til undsætning, hvorfor det er a- yogya, ikke yoga.

Desværre er det egoets tendens at forsvare sin skabning og identificere sig med vritti, pravritti, prakriti og prarabdha. Dette vanskeliggør al forandring. Vores kære Chariji plejede at sige, at et fjols kun erkender sine fejl set i bakspejlet, hvis overhovedet; en intelligent person indser sine fejl, mens han begår dem; og et vist menneske ser fejlene på forhånd og undgår dem.

Hvordan kan man kategorisere en person, der nok ser sine fejl, men stædigt insisterer på, at hans handlinger er korrekte? Hvordan kan en sådan person forvandle sig? Hvordan kan et menneske påvirke sin egen pralaya, når det har så travlt med at opbygge sin egen skabelse? Det er som at ville forvandle kobber til guld; hvordan kan det nogensinde ske? Dette forklarer måske, hvorfor vi ulykkeligvis undlader at forandre os. Det kan også forklare, hvorfor egoets ringe understøtter mayas (illusionens) ringe i Babujis diagram med de treogtyve cirkler.

Sahaj Marg tilbyder os en indre træning til at mestre en livsstil, der giver os mulighed for at udføre ædle opgaver uden at danne samskaraer. Det er nemt at fjerne byrden af samskaraer. Dagens ophobning af samskaraer fjernes under vores aften-cleaning. Tidligere samskaraer fra denne inkarnation renses af preceptorer under individuelle sittings. Samskaraer fra tidligere liv fjernes under seminarer, under gruppesittings, og ved Mesterens fysiske tilstedeværelse. Og hvis abhyasi'en er hengiven og har opnået tilstanden af layavastha, når som helst overhovedet.

At forhindre dannelsen af samskaraer er en større udfordring. At undgå indtryk, mens man lever i denne verden, er som at undgå kulstøv i en kulmine, eller undgå at blive våd, når man er ude at vandre i regn og storm. Vi kan ikke undgå regnen, men vi kan beskytte os mod at blive våde ved at have en regnfrakke på. Hvad kan tjene som en "regnfrakke" for sindet og hjertet, så de forbliver upåvirkede selv under følelsesmæssig uro? Det kan den beskyttende dragt af konstant ihukommelse (constant remembrance), der er gennemsyret af kærlighed til det Guddommelige.

Konstant erindring er en unik form for filter. Det filtrerer indtryk fra, før de pletter vores bevidsthed. Med sin beskyttende baldakin af ydmyghed filtrerer konstant ihukommelse

egoet ud og befrier os fra virkningerne af fordomme, så det guddommelige mål forbliver lysende klart. Selv det verdslige og det illusoriske bliver guddommeligt og ekstraordinært, når vores opfattelse forbliver inderligt fordybet i kærlighed til vores Skaber. Hvis Gud er guddommelig, så er hans skabelse guddommelig, da Kilden og dens skaberværk er ét. Alt bliver guddommeligt.

Med kærlighed og respekt,

Kamlesh

I anledning af den 123. fødselsdag fejring af

PUJYA SHRI BABUJI MAHARAJ

29. og 30. april, 1. maj 2022

heartfulness™
advancing in love